

ספר יד שלוחה

קריאת גדולי התורה וראשי הישיבות שליט"א להורים ולמחנכים

הרינו מצטרפים לקריאה המובאת למעלה, והננו לחזק ולאמץ את הפעולה החשובה לעורר את ההורים והמחנכים, שיתנו דעתם על צורך החינוך בענינים הנזכרים, וכן למסור לידיהם של הבנים את החוברת "יד שלוחה" בזמן הנכון*, ולעודדם לשאול בר-סמך בכל ספק שמתעורר להם. וזאת מאחר שכבר נודע ונתאמת, שבדורינו זה אי אפשר להתעלם מלתת יד לצעירים ולחזקם בענין הקדושה בפרט, ושהדברים שבחוברת זו פעולתן ברובה.

וכל המלמדים ומביאים את דרך הקדושה לפני הצעירים, יהי חלקם עם מזכי הרבים, אשר אין חטא בא על ידם. וחלילה לעכב בדבר זה, שהוא יסוד בריתם של ישראל עם הקב"ה.

הו"ד א.א.א.	ח"י סניט פנימל	א.א.א. א.א.א.	א.א.א. א.א.א.
ראש כולל חזון איש	ר"י תורה אור	ר"י באר יעקב	ר"י קול יעקב
א.א.א. א.א.א.	א.א.א. א.א.א.	א.א.א. א.א.א.	א.א.א. א.א.א.
ר"י פורת יוסף	ר"י קול תורה	מר"י חברון	ר"י אור ברוך

ספר ביאורים והנהגות, ויקרא פרשת אמור דף קעא

וסיפר לי ידידי הצדיק רבי יהודה סג"ל זצ"ל (ר"מ במנצ'סטר), שכאשר באים אליו הורים לבקש ברכה עבור בנם קודם בר מצווה, הרי הוא נוהג לבקש לדבר תחילה עם הילד כמה מילים, ולאחר מכן הוא נוטל את הילד, ומסביר לו מהו חובת הקדושה, (בהרהור, בדיבור, ובמעשה), ולדבריו, הרבה סיפרו לו אח"כ, שהוא ממש הציל אותם, שהם לא הבינו ולא ידעו מהו קדושה, אילולא שהוא היה מסביר להם זאת.

זריעה ובנין בחינוך עמ' מט-נ

גיל ההתבגרות

נוסיף דברים אחדים בנוגע לגיל ההתבגרות, סביבות גיל שלוש-עשרה. על "בר-מצוה" לא צריך לדבר. את זה כולם יודעים לעשות יפה מאוד. אבל על ההתבגרות עצמה, הגופנית והנפשית, על זה כן צריך לדבר אם היחס בין ההורים והילדים הוא יחס לבבי, וההורים יכולים לדבר עם הילדים בלי להתבייש, אזי הם צריכים לדבר אתם ולהכין אותם לבגרות. אמא צריכה להכין בת שמגיעה לגיל שתיים-עשרה, ולדבר אתה על תופעות הבגרות הצפויות אם הילדה תגיע לבגרות בלי כל הכנה, ותהיה מופתעת בפעם הראשונה, היא עלולה לקבל הלם שקשה להתאושש ממנו, לעיתים אפילו עד החתונה.

גם את הבנים צריך להכין, ולהסביר להם מה זה מקרה לילה, שלא יהיו מופתעים שם יש מקום לאב להרחיב ולהסביר שהזרע הוא כוח קדוש שעל ידו הם עצמם יהיו אבות בעתיד

בשלב מאוחר יותר, צריך לפרט קצת יותר ה"חפץ חיים" היה רגיל לדבר עם בניו כשהגיעו לגיל חמש-עשרה, ולהסביר להם פעם אחת את כל מה שקשור להתבגרות התנהגות, איסור של הוצאת זרע לבטלה וכו' הילד-נער צריך פעם אחת לשמוע בפירוט את כל ההלכות הנוגעות לעניין זה

שו"ת שבט הלוי ח"ד סי' קס

י. על הרמ"ם והמחנכים מוטל חוב קדוש לכוון עמקות דרכי החינוך נגד תופעות העגומות האלה, והם יכריעו צדק מה לפרש ומה לסתום ולעמוד צפרן הירידה הגדולה כדי לצא לצחינת יראת ה' עהורה עומדת לעד וכארז"ל שזה הלומד תורה צעורה.

ספר דרש בחכמה עמ' 55-56

הוראת שעה

ולזה אקדים ואומר, שדרך זו שנוהג אני לדבר עם התלמידים בענינים אלו, קיבלתי מרבותי חכמי הישיבה הלא המה חכם יהודה צדקה וחכם בן ציון אבא שאול בשיחות אישיות שקיימתי איתם. ועם חכם בן ציון נועצתי בשאלה עד כמה ואיך צריך לדבר עם התלמידים, והוא הסתפק בזה מאד ואמר לי "אוי לי מיצרי אוי לי מיוצרי", ואחר כך במשך השנים בבואי ללמד תלמידים נוכחתי וראיתי גודל הפרצה והמכשלה בדורנו דוקא, מה שלא היה כן בדורות הקודמים, לכן חשבתי שכיום הוא בגדר הוראת שעה וצריכים לדבר על זה בפרטות ולא רק לעיתים נדירות, ושטחתי את מחשבותיי לפני חכם בן ציון והסכים לדעתי, וכך אני נוהג.

אגרות וכתבים חלק ב

כי אם הטעות משנות הנעורים הראשונות שהתרגלו לראות בכל דבר שביצה"ר ענין של טומאה, וכל כך השתרש מבט זה בבני תורה הצעירים, עד שאח"כ כשהם ניגשים לחתונתם, נדמה להם גם אז כי בעצם בטומאה הם עוסקים, אלא שהטומאה הותרה ...

כמובן, אין לך טעות גדולה מזו! ולדאבוננו גם מחנכים אינם נזהרים בזה ומרבים לטמא את היצה"ר, במקום לחנך תלמידיהם לדעת שהיצה"ר הוא דבר שבקדושה, וממילא צריכים לשמרו בקדושה! ואילו חונכו התלמידים ככה, היו יודעים בעת בואם בברית עם בת גילם כי בית מקדש הולכים לבנות, לא מקום מותר לטומאה ח"ו!

פלא יועץ אות ז'

יִישׁ זְנוּת שְׁנִמְצָא בְּאִיזָה רְוָקִים אוּ בַחֹרִים שְׁמֹזְנִים בְּיָדִים וּמוֹצִיאִים שְׂכַבְתָּ זָרַע לְבַטְלָה בְּיָדִים, אוֹשׁוּכְבִים וְנִשְׁכָּבִים בְּמִשְׁכַּב זָכוּר. וְזֶה בָּא אוּ מִחַמַּת חֶסְרוֹן יָדִיעַת חֶמֶר שְׁבִיה בִּי רַבָּה, וְאוּ מִחַמַּת רַעִים רַעִים שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים, וְחִיּוּבָא רַמְיָא לְהַזְהִיר גְּדוּלִים עַל הַקְטָנִים וְלְהוֹדִיעַם חֶמֶר הַדְּבָרִים עַד שִׁיִּחְרְדוּ בָנִים וַיִּאֲחֲזוּ רַעַד, וּבָזָה יִדְבַק בָּהּ עַדִי עַד. וְאִין רְאוּי לְסַמְךָ עַל אֲמוּנָתָם, בִּי יִישׁ בָּנִים לֹא אֲמוּן בָּם וְאִין תּוֹכֶם כְּבָרָם. לָכֵן בְּכָל עִיר וְעִיר צְרִיף לְהַעֲמִיד שׁוֹמְרִים עַל הַנְּעָרִים, וְהַרְבַּ עַל הַתְּלָמִידִים וְאֵב לְבָנִים יַעֲמְדוּ עַל הַמִּשְׁמֵר סְלָה, וּבַכְּרֵט בְּאִישׁוֹן לִילָה וְאַפְלָה, לְבַל יַעֲשׂוּ עוֹלָה, בִּי זֹו רַעָה חוֹלָה וְטָמְאָה גְּדוּלָה, וְגוֹרָם רַעָה לְעַצְמוֹ וּלְכָל הַקְהָלָה, וְהַשְׁמִירָה וְתוֹכְחָה מְבִיאִין גְּאֵלָה וְרוּחַ וְהַצְלָה, וְרְאוּי לְעֲשׂוֹת גְּדָר וּמִשְׁמֶרֶת לְמִשְׁמֶרֶת לְבַל נִפְשַׁל בְּזֹאת הָעֲבָרָה הַגְּדוּלָה. וַיְדוּעַ מֵאָמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה (מִזִּיר ב, א) הַרְוָאָה סוּטָה בְּקַלְקוּלָה יִזִּיר עַצְמוֹ מִן הַיִּינ. וּבַכְּרֵט מִי שְׁשָׂרוּי בְּלֹא אִשָּׁה יִדָר גְּדָר גְּזוּר, בִּי הַרְבֵּה הַיִּינ עוֹשָׂה, וּכְתִיב (הוֹשַׁע דִּיֵּיא) יִינ וְתִירוֹשׁ יִקַּח לֵב. וְכֵן יְדוּעַ מֵאָמַרְם ז"ל (אֲבוֹת גִּיג) שְׁחוּק וְקִלוּת־רֹאשׁ מְרַגְּלִין אֶת הָאָדָם לְעֶרְוָה. וּכְתִיב (בַּמִּדְבָר טוֹרֵלֵט) וְלֹא תַתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם. בִּי עֵינָא וְלִבָּא תְרֵי סְרַסוּרֵי דְעֲבָרָה. וּכְתִיב (מִשְׁלֵי הִיח) אֵל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָהּ, שׁוֹמֵר גִּפְשׁוֹ יִרְחַק מִמֶּנָּה, וַיִּזְכָּה לְחֻזוֹת בְּנַעַם ה' וְלַהֲנוֹת מִזִּיו הַשְּׂכִינָה: